

Мъжът казал на жена си:

– Остават едно момиче и едно момче. Ще ги оставим за нас. Ще заколим момчето на Байрама, а момичето на Василица.

Ударила жената с една пръчка момичето и то станало метла, ударила и момчето – станало лопата.

– Е – казала сестрата на брат си, – сега ще си говорим. Чу ли, братко?

– Чух, сестро, но аз умирам за Бога. Ами сега? Какво ще правим?

– Слушай какво ще ти кажа! След като си опекал хляба, ние ще си отчупим половината и ще избягаме, за да не ни заколят!

– Така ли?

– Ми, да така.

– Сестричке, аз умирам за Бога!

– Недей ни от тази Бога, че ще станеш елен.

Но той пак казвал:

– Моля те, сестро. Умирам за Бога. Дай ми да пия!

А тя казала:

– Недей ни, братко! Ще остана сама и няма да има кой да се грижи за мен, моля те!

– О-о! Умирам, сестро. Не мога да търпя повече.

Навел се той, пийнал и веднага станал елен рогач, с големи рога.

Сестра му казала:

– Е, братко. Аз ти казвах, но ти не ме послуша. А сега какво да правя?

– Не се ядосвай, сестро. Тук има кладенец. Има и дърво. Ще те кача горе. Хем ще предеш, хем ще си седиш.

Помогнал ѝ да се качи горе и ѝ рекъл:

– Аз ще отида да паса трева, но вечерта пак ще дойда. Няма да те оставя. Не се бой.

Сестрата останала на дървото, но ѝ омръзнало да седи. Хем прела, хем плачела.

По едно време дошъл царският син да си напои конете на кладенеца. Но тъкмо да пият, видели във водата отражението на момичето. Подплашили се и не искали да пият.

Царският син казал:

– Не са жадни. Ще ги отведа.

Отишли си и царят попитал сина си: